

MEGMARADNI

*Semmi kétség,
álmodtam:
tetőtől talpig,
mély gyászban
őt láttam.*

*Ami szokatlan
az egészben volt:
ölelt, rám nézett,
picit kuncogott,
így lettem halott.*

*Ne félj tőlem,
nem jövök újra
érted meztelen,
már nem váltom
életre halálom.*

*Amit elkövettünk,
lemoshatatlan,
többre nem is kell
a titkos menedék,
a mécstelen estéd.*

*Azon a nyáron
üdvözlünk,
a szeretkezésben
nem volt szünet,
megbélyegeztelek.*

AZ ÁRTATLANSÁG NYARA

Emlékszem,
mosolyod kerek,
gurult,
a vadvirágok
között elveszett.

Fekszem
a folyóparton,
fájdalmas,
veled lenni,
ez is új alkalom.

Így lettem
általad különnc,
ízlelem:
nem kell már
a legédesebb gyümölcs.

Nem tudom,
miért is kereslek,
engem
felejtett itt régen
a kihűlt helyed.

Mindaz
talán csak beszéd,
tudom,
ha mégis kezdeném,
te velem kezdenéd.

Tudjuk.
Így kellett nekem,
neked,
feltámadt titkunk
bujdosó szerelem.

Megszépített
bennünket ez a nyár,
ártatlan
fut velünk a hullám,
égő homok muzsikál.

ALKALOM

*Hihetetlen mosoly,
elzárkózott velem,
látom, nem pusztul el
fenn a hangtalan ég.*

*Őszülök. Így a jó.
Kihagy a kívánság,
vallomás belém rág,
a mértőledekből elég.*

*Szorongás a gondom,
lázamon a penész,
aki tovább merész,
vád az éhezőkért.*

*Elillant nyaram
zizzenő éles kés,
üldözni szépkevés
az ámitó szerencsét.*

*Pőrére vetkeztem,
bírní szeretnélek,
alkalom, a vétke
fészke a menedék.*

